

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΛΥΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ελλήνων
της Α. Β. Γ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Το μόνον προϊόν του είδους του το χαίρον παγκόσμιο φήμη, απόδειξις άψευδής τα 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τα 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως το αυτ. παράσημον 'Οσμανιέ δ' τάξεως

Γενικόν Γραφείον δι' όλην την Τουρκίαν

9—'Εν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατά.—9

επό την διευθυνσιν του γεν. αντιπροσώπου και πληρεξουσίου

κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΗ

ΣΗΜ. Η έκτακτος ύπόληψις, ης απολαύει δικαίως το άγνόν προϊόν του εν Πειραιεε εργοστασίου των ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλούς ν' αλλάξωσι και τα όνόματά των και ν' αυτοκληθώσι Μεταξάδες. Έπειδή δε ανεφάνησαν συνουλεύματα (δῆθεν των κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, προς άποφγήν παρακαλούνται οι κ. κ. καταναλωται να ζητούν την έναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν τουρκιστί, έλληγιστί και γαλλιστί, περι της ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ του ΚΟΝΙΑΚ ήμων του χημικού των ανακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ως και τας σφραγίδας και την ύπογραφήν του. Η ταινία άφγεται άνωθεν της έτικέτας, φθάνει μέχρι του λαμού της φιάλης, καλύπτει το καψύλιον και είναι περιγυρισμένην με έτεραν ταινίαν, φέρουσαν την ύπογραφήν μας.

Ζητείτε λοιπόν πανταχού το πανομοιότατον της έναντε φιάλης και έφειστέτε την προσοχήν σας επί των ύπογραφών.

Συνιστώμεν θερμώς το άνωθε προδόν εις τας οίκογενεάς.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Έν Κων)πόλει 30 Ιουλίου 1904

ΑΡΙΘ. 11

ΒΟΥΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργία Σάνδη (όπό ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — 'Απιστία, ποίημα (όπό ΣΤΥΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ). — Υπόσχσεις, διήγ. εκ του γαλλικού. — Περι ένωτίων. (όπό ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Επί τοις γάμοις Μ. Σάγχα και 'Ελένης Σαλτέλη (όπό Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ). — Ποντικοί κελαιοδόντες (όπό ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ). — Δύο γυναΐκες μυθιστ. εκ του γαλλικού, (όπό Κ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ). — Οίκιακόν Τμήμα: Ραπτική, (όπό ΑΓΓΑΛΙΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Αναπάσεις ποίημα (όπό Π. ΚΥΡΙΑΖΗ). — Χαλδεν Ρουσσώ (όπό Κ. Α.). — Ποικίλα: Προλήψει τινές περι των 'Αγγλων και του Λουδίνου, Εισβολή χρυσαλίδων, Περιέρρον δένδρον, Το κιάλι του Ναπολέοντος. Πνευματική κίνησις. — Ευτράπελα. — Εικών Γεωργίας Σάνδη.

Διευθунται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Κουλέ-Καπού Μπουγιούκ Χενδέκ, Σεφκέτ Βέν Χάν

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

βραβευθέν ἐν τῇ διεθνεί ἐκθέσει Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν

τῆς Α. Ρ. τῆς προγκηπίσης Σοφίας

Ἀπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων καὶ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον καὶ σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὁμῶς διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύα φύχη, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχύρον χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὕτῃ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσαρέστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπάρχουσι πολλοὶ αἰοφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλευθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματιλογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρητήρησεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρούμενας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα καὶ χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἶνον πνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κολλιάρικων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἶναι προτιμότερον ὅλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζιρετζιλέρ, καὶ ἐν Γαλιατᾷ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ἰουλίου 1904

ΑΡΙΘ. 11

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Ἐξέμνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁὐ πάνσομοι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμῖνες, ἠδίσταρ συνίγαν.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ. 673—5

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ
(κατὰ τὸ 1866)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Καὶ ἡ μεγάλη γυνὴ ἀνέζησε μαρμαρίνη ἐν μέσῳ τῆς θροσώδους σκιάς βαθυπρασίνων φυλλωμάτων, ὅπου αἱ ἀηδόνες φιλᾶζουσαι ψάλλουσι τοὺς ἀγνοῦς ἔρωτάς των, ἀνέζησε λευκὴ ὡς ποιητοῦ ἰδέα καὶ σεμνὴ ὡς ἀγγέλου ὄνειρον. Ἀνέζησε ρεμβάζουσα ἐν ἀφελείῃ καὶ ρομαντικῇ

στάσει ἐπὶ βράχου γλαφικῶς ἀποτόμου τὰς εὐρεῖας ἰδέας, αἵτινες ἐνεψύχωσαν τὴν σφριγῶσαν αὐτῆς μεγαλοφύαν καὶ ἐπτέρωσαν τὴν στιβαρὰν τῆς γραφίδας, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ποιητικὸν καὶ εὐδενδρον ἄλλος τοῦ Λουζεμβούργου, ὅπου πολλὰκις ἐπλάμνησε τὰ βήματά της, ὅπου συνήθως ἠγάπα νὰ ρεμβάζῃ, νεαρὰ μήτηρ παρακολουθοῦσα διὰ τῶν ὀμμάτων τὰ νήπια τέκνα της παίζοντα ὑπὸ τὰς φιλόφρας ἢ συλλέγοντα ἀπὸ τῆς γλῶσσης τὰ ἀβρὰ κηθύλια.

Ἐκατονταετηρίς μόλις παρήλθεν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς μεγάλης γυναικὸς καὶ ἡ πλήρης αὐτῆς ἀποθέσις ἐν τῷ πανθέῳ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, καὶ ἐν αὐτῷ δ' ἔτι τῆς παγκοσμίου φιλολογίας τῷ ἀγχανεῖ στερεώματι, εἶναι γεγονός, ὅπερ συνετελέσθη ἀπὸ μακροῦ ἡδηχρήνου πολὺ πρὸ τῶν ἄρτι πομπῶδως τελεσθέντων ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος αὐτῆς.

Ναί, φιλιταται ἀναγνωστριαί! ἀποκαλυφθῶμεν πρὸ τῆς θαυμασίας ταύτης μεγαλοφύας. Ἀσπασθῶμεν τὰ μαρμαρίνα κράσπεδα ἐκείνης, ἥτις κατόπιν τῆς Σαπφούς καὶ Κορίνης, ὑπῆρξε μετὰ τῆς Mme de Staël ἡ κορυφαία γυναικεία διάνοια τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἐκείνης, ἥτις διὰ τῆς ἐν αὐτῇ σπινθηρίζουσας φλογερᾶς ψυχικῆς ζωῆς ἔδωκε ζῶν ἐἰς πλῆθος ἀριστουργημάτων, ἅτινα θὰ ζήσωσιν αἰωνίως καὶ ἀπεκάλυψε κόσμον ὅλον τρικυμιῶντων αἰσθημάτων εἰς τὰ ἐκπεπληγμένα τῆς ἀνθρωπότητος ὄμματα.

«Κ.λαίων ἐδῶ μίαν νεκράν, χαιρετίζω μίαν ἀθάνατον», εἶχεν εἰπεῖ κατὰ τὴν κηδείαν αὐτῆς ὁ victor Hugo. «Τὰ ἔργα τῆς Γεωργίας Σανδῆ, κείπε ποτε περὶ αὐτῆς ἐν κριτικῷ ἄθρῳ ὁ Ἐρνέστ Ρενάν, εἶναι ἡ ἀληθὴς ἠχώ τοῦ αἰῶνος μας, (τοῦ 19^{ου} ἐννοεῖται). Τὰ βιβλία της ἐνέχουσιν ἐν ἐαυτοῖς τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀθανασίας, διότι θὰ δια-

αμένωσιν χείριστε οί μάρτυρες πνιτός αισθημα-
υτος, σκέψως, πόθου και θλίψεώς μας».

Α' Αφ' ότου, είπεν ό κ. Jules Claretie κατά
την τελετή των αποκαλυπτηρίων, άφ' ότου άπε-
κρυσταλλώθη έν τή άθανασία τό μέγχι και ζοκνον
τούτο πνεύμα, όπερ μετεμόρφωσε τό μυθιστόρημα
είς ποίησιν πλήρη χάριτος, ή όύξα τής Γεωργίας
Σάνδη είσήλθενείς τόν ύψηρεφή δόμον τής κλασι-
κής φιλολογίας. Υπεράνω των έκ συστήματος άνα-
σφόντων την κύλαϊν των ιδιωτικών μυστηρίων έν
τῷ βίω των επίλεκτων ύπάρξεων, οίτινες μοι φαίνον
ται μηδέν άλλο έν αύτῷ άγρεύοντες, ή τούς ένδο-
μύχους σπαραγμούς, ύπεράνω τούτων πάντων προ-
βαίνει ή ύστεροφημία, ή άμερολήπτως κρίνουσα
τό έργον και μόνον, και προστιθείσα είς τόν πρόσ-
τήν μεγαλοφυϊαν θαυμασμόν και τήνεύσει ή στορ-
γήν πρός τούς άίκνους σκαπανείς του πνεύματος,
τά προτυπα ταύτα τής άγαθότητος και άγάπης.»

«Αδύνατον νά διχάσωμεν τό έργον τής Geor-
ges Sand από του βίου και του άτόμου της, είπε
κατά την αύτην επίσημον ήμέραν ό κ. Marcel
Prevost, ένθερμότατος αύτης λάτρης. Το θαυμά-
σιον δ' όρον του μετατρέπειν είς διήγημα όλας τās
πέριξ χύδην έσπαρμένας πραγματικότητας, και
έαυτόν έτι, τό θαυμάσιον τούτο δώρον, όπερ είναί
τό προ όμιον του άληθοϋς μυθιστοριογράφου, ού-
δέίς ποτέ το κατείχε τόσον, όσον αύτή γατά τι-
νας δέ στιγμάς έν τή άναγκώσει των έργων της,
άδυνατεί τις νά διχωνώση τήν πεπλασμένην άφή-
γησιν από τής έμυστηρεύσεως των ιδίων αύτης
αίσθημάτων.»

Λοιπόν ναι, φίλταται άναγνώστριαι. Αποκαλυ-
φθώμεν πρό τής ύπερόχου ταύτης γυναικείας με-
γαλοφυϊας, ήτις εκλείζει και θά κλείξη τό φύλον
μας έν τή παγκοσμίω φιλολογίω, ήτις περιήψεν
είς αύτό δάφνας έκ των σπανιωτάτων, οίαις εύα-
ριθμόταται μόνον άνά τούς κίωνας γυναίκες τῷ
προσεπίρισαν, ώς ή πυρίπνουσ Σαπφώ έν τή άρ-
χαιότητι· ή Γεωργία Σάνδη δέν είναι μία των
μεγαλοφυϊων γυναικων, άλλ' είς των μεγαλοφυϊων
άνδρων.

Αλλ' άγαπηταί όμόφυλοι, άποκαλυπτόμεναι
πρό του τηλαυγοϋς τούτου πνεύματος, στώμεν
άμα ψυχραιμώτεροι πρό τής γυναικός, στώμεν σκε-
πτικώτεροι πρό τής κοινωνικής εικόνας, ήν παρέ-

σχε ζωσα ή μεγάλη γυνή, και ήτις πόρω απέχε
του νά ή τότῳ ήρεμος και λευκή, όσον ό καλλι-
μάρκκος αύτης άνδριάς, ό άνάσων ήδη άριπρε-
πώς μέσω των βαθυπρασίων φυλλωμάτων.

«Πρέπει νά συγχωρήσωμεν είς τήν μεγαλοφυϊαν
έκεινα, άπερ ή κοινωνία όνομάζει παρεκτροπās
του ιδιωτικού βίου, επαναλέγει περι αύτης; ό κ.
Marcel Prevost.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

Τά Γραφεία τής Βοσπορίδος μετε-
νέχθησαν είς Κουλέ-Καπού Μπουγι-
ούκ Χενδέκ, Σεφκέτ Βέη Χάν.

ΑΠΙΣΤΙΑ

Την άμορφη βρυσάδα ποῦ ψάλλει 'σαν πουλί,
την έρrane φαρμάκι μετ' Μάγισσα τρελλή.
Α' εκεί ποῦ ήπιαν άλλοι 'ς την έρμη λαγαριά,
ήπιες και σὺ και μ' οὔπως οὔδεν έχω περὶ καρδιά.

'Στή σάλα τοῦ σπειροῦ σας προχθές ήταν χορός,
εγὼ έπεροῦσα απ' έξω 'ς τὸν πόνο φλογερός.
'Σ τὸ παραθύρι έβγήκεις γεμάτη μυρωδιά,
μ' ένύσταξες και μουπες οὔδεν έχω περὶ καρδιά.

'Στή θλίψη βάλσαμό μου δέν καρτερῶ κ' άρθῆς
μ' άλλον απόψε μοῦδαν πὼς θά στεφανωθῆς.
Κι' αν εἶν' αλήθεια, φῶς μου, τέτοια χρυσή βραδυά
λαμπάδα θά σοῦ στείλω τή δόξα μου καρδιά.

(Επεται συνέχεια)
Στυλ. Γ. Σπεράντζας

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

(Συνέχεια τῆς προηγ. άριθ.)

— Θά σοι φέρω τήν κόρην μου . . . Θά τήν
έπανεύρω, όταν έπιτρέψω . . . Και αν δέν έπα-
νηρήμην, κράτησέ την ως ιδιήν σου, ως άδελφήν
του Μαρκέλου σου! . . .

Και άνεχώρησεν.
'Η κ. Σανδιέ, ή άδελφή της, έκράτησε τήν μι-
κράν Λουκίλλην και έσχεν είς τό εξῆς δύο τέκνα.
Πολλοί μήνες παρήλθον.

'Επί τελους ή χήρα του λοχαγοϋ έπέστρεψεν, άλλ'
άνευ δυνάμεων, εξηντλημένη, έστερημένη ένεργη-
τικότητος. 'Η ψυχή της είχε μείνει εκεί κάτω!
'Εσβέσθη ήσυχως, άφοϋ προσέφερον έκ νέου είς

την άδελφήν αύτης, ως άλγεινόν δώρον, τό τέκνον
της. Απέθανεν έκ του άποθανόντος έρωτός της·
όλον τό αίμα τής καρδιάς της είχε ρεύσει σταγόνα
πρός σταγόνα καθ' όδον έν τή έσχάτη ύδοιπορίω
της!

'Η Λουκίλλη ήτο τότε όκταέτις περίπου. Αί με-
γάλοι θλίψεις των παιδιων διασκορπίζονται έν τή
έπιρχομένη ζωή. Έν τή θείω της έκτός τούτου,
είχεν εύρετ άλλην μητέρα, είχε δέ και τόν Μάρκε-
λον, όστις μεγαλειότερος αύτης κατά όκτώ έτη,
την ήγάπα ω μισράν άδελφήν, εύγνωμονών αύτῆ
ότι δέν θά έξη του λοιπού μόνος.

Διότι ό Μάρκελος από τής στιγμῆς εκείνης πα-
ρουσίαζε χαρακτήρα λίαν ήσυχον, πραώως μάλι-
στα σοβαρόν και λεπτόν, ήμιστά έπιρρεπή προς κοι-
νάς φιλίας μετά των συμμαθητων του. 'Ο καλλί-
τερος σύντροφός του υπήρξεν ή Λουκίλλη. Τῆ, έ-
δίδαξεν αύτός, ό ίδιος γραφήν και άνάγνωσιν και
την κατέστησεν ικανήν νά ακολουθήσῃ τās σπου-
δάς, διά των όποιων συνεπλήρωσε τήν εκπαιδευ-
σίν της. 'Ηλικιωθή ούτω με είδός τι θαυμασμοϋ
πρός τās γνώσεις και τήν άγαθότητα του μεγά-
λου εξαδέλφου της.

Είτα ό Μάρκελος κατετάχθη είς τήν σχολήν
τῆς Γεφυροδοποιίας, εξήλθε δέ μετά τρία έτη
πρωτοβαθμιος και εξακολουθών πάντοτε τās με-
λέτας του άνέμενε νά καταλάβῃ τήν θέσιν, ήν έπε-
δίωξε και έπέτυχεν έντός των Παρισίων, ως έπεθύμει.

'Η Λουκίλλη έμελλε νά γείνη δικαεννεαέτις, ότε
σχεδόν εξαπίνης, προσβλέποντες ό είς τόν άλλον έν
συγκινήσει νέα ήναγκάσθησαν νά όμολογήσωσι προς
άλληλους έκείνο, όπερ πρό τούτου χρόνου έκοιμάτο
έν τῇ καρδίω των, ότι ήγαπώντο! . . . 'Εσπέραν
τινά ώμίλησαν περι τούτου τῇ κυρίω Σανδιέ, ήτις
είς πρώτην απάντησιν καθώρισε τήν ήμέραν των
άραβώνων. 'Ο γάμος θά έτελείτο κατά τό τελευ-
ταϊον δεκαπενθήμερον του δεκεμβρίου.

III

'Ηδη, ότε αι βροχαι του νοεμβρίου εκάλυπτον
διά πενθίμου πέπλου τόν ουρανόν, ό Μάρκελος έ-
βηγε με κρώζουσας φωνήν έν τῇ κλίνη του, χωρίς
ουδόλωσ ή κατástασις του νά βελτιούται, συνε-
πεία ψύξεως, ήν ύπίστη, τίς οἶδε πὼς και πότε.

— Δέν είναι τίποτε, είπε κατ' αρχάς. Αλλά
έπεσεν είς τήν κλίνην πυρέσσων.

Τό νόσημα έδεινώθη τόσον σφοδρῶς και άπροσ-
δοκήτως, ώστε ό ιατρός έζήτησε νά συγκληθῇ ια-
τρικόν συμβούλιον. 'Εξέδηλοτο πνευμονία.

'Η Λουκίλλη ούδέ στιγμῆν έγκατέλειπε τήν
κλίνην του άσθενοϋς. Είς διάστημα πέντε ή εξ ή-
μερων, μόλις είχε κοιμηθῆ επί τινα λεπτά επί του
ανακλίντρου, κατά τās διαλείμματα, καθ' ό εκεί-
νος άπεκοιμάτο. 'Εμενεν άγρυπνος και όταν ή
τεθλιμμένη μήτηρ άπεναρκοϋτο ύποκύπτουσα είς
τήν όδύνην και τήν κάματον. Και εκλαιεν, ένῶ ό
μνιστήρ της έκοιμάτο τόν βαρύν και άγωνιώδη
ύπνον του, άνασκιρτών ένίοτε, ως έν κατεταρτα-
ροϋτο είς άδύστους, ως έν έξη είς κόσμον έφικλ-
των και φοικῆς.

Την έβδόμην ήμέραν ή κατástασις του άσθε-
νοϋς έδεινώθη επαισιθητῶς.

Μόλις περι τήν όγδόην ώρναν άφωπνίσθη άσθμαί-
νων και έχων τήν μορφήν ήλλοιωμένην έκ του σφο-
δρου πυρετοϋ. 'Ιδών πλησίον του τήν μητέρα του
και τήν Λουκίλλην, έτεινε προς αύτās τήν χείρα,
ώστε έζήτη νά ψαύσῃ τās χείρας έμφοτέρων συν-
ηνωμένας, ένῶ διά βραδείας τής κεφαλῆς κινήσειωσ
έδήλου ότι ούδελίω τῷ ύπελείπετο πλέον έλπίς.

'Η δυστυχῆς μήτηρ τόν άνήγειρε και στηρίζουσα
αυτόν είς τās άγκάλας της, έσπώγγιζεν ένδακρυς
τόν περιρρόντα τό μέτωπόν του ιδρώτα.

— Μητέρα! . . . Λουκίλλη! . . . Είθε και α
δύο έδώ, και αι δύο! . . . ας έναγκαλισθώμεν, ω
αἱ μείνωμεν ούτω διά παντός! . . .

Είτα άπαυδήσας, άλλά μάλλον ήρεμος, προσέ-
θηκε μετά θλιβεροϋ μειδιάματος:

— Θέλω νά κοιμηθῶ άκόμη . . . άναπνέω εύκο-
λώτερον ήδη . . . εἴμοι καλλίτερα. 'Υπαγε, μη-
τερ, ν' άναπαυθῆς· θ' άσθενήσῃς και σὺ . . . ύπαγε,
τό θέλω!

— Πρέπει ν' άναπαυθῆτε, μητέρα, είπεν ή Λου-
κίλλη . . . Εγὼ άγρυπνώ και θά σας προσκαλέσω,
έν αν ήναι άνάγκη.

'Ο Μάρκελος άπεκοιμήθη πάλιν. Πλέον τῆς μιᾶς
ώρας διετέλεσε κοιμώμενος υπό τό άγωνιώδες τῆς
νεάνιδος όμμα. Είχε σημάνει ίνάτη και ήμίσεια,
ότε αφνης δι' αποτόμου κινήσειωσ, ήτις άνύψωσε
τούς βραχιόνάς του είς τόν άέρα, ήνωρθώθη· έφαί-
νετο ώσει είς άγριον βεβυθισμένος σκότος έζήτη
στήριγμα,

— Λουκίλλη! ἰψιθύρισε. ὦ, ναί, σέ βλέπω ἔκει . . . σέ αἰσθάνομαι πλῆσιόν μου . . . αἰσθάνομαι τὰ δάκρυά σου ρέοντα ἐπὶ τῶν χειρῶν μου. . . Ἄκουσον . . . θά σοι ὁμιλήσω κρυφίως, διότι ὁ, τι μέλλω νά σοι εἶπω εἶναι ἱερὸν καὶ μόνον ἡ ψυχὴ σου πρέπει ν' ἀκούσῃ. ὦ, ἀκουσον με καλῶς!

Ἐμίλησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς χαμηλοφώνως. Ἡ Λουκίλλη ἐξέβλε βραγχυνώδη φωνήν.

— Ὅχι! . . . ὄχι, Μάρκελε! δὲν θ' ἀπιθάνῃς! Ὁ πυρετός σέ κίχκει νά περκαληρῆς! Δὲν θ' ἀποθάνῃς!

— Ἄκουσον καλῶς, Λουκίλλη, καὶ εἰπέ μοι ἐάν θά ἔλθῃς! . . .

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ὁμιλῶν βραδέως. Φ. βερά ὠρότης διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς νεάνιδος, ἐνόησεν ἐκεῖνος ὠμίλει, μόλις δὲ πιέζουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ στῆθος, κατέστειλε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς.

Ὁ Μάρκελος εἰσῆλθεν ἤδη δὲν ὠμίλει πλέον, ἀλλὰ τὴν παρετήρει με ὀφθαλμούς πλήρεις ἔρωτος καὶ ἀγωνίας ἀπίρου, ὡσεὶ ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν τῆς.

Καὶ τότε ἐκείνη ἰσχυροποιηθεῖσα διὰ θελήσεως ἀκαταβλήτου, ἦνωσε τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὸ τοῦ προσφιλοῦς ἐτομοθανάτου καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου τρόμου, καίτοι ἡ ὑπόσχεσις, ἣν ἔμελλε νά δώσῃ, θά ἦτο τρομερὰ, ἀπῆντησε.

— Ναί, Μάρκελε . . . θά ἔλθω! . . .

Τὰ χεῖλη τῶν ἠνώθησαν τότε εἰς φιλῆμα σιγῆ-λόν καὶ βαθύ, ὡς ὁ θάνατος.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μάρκελος ἀπέθνησκεν.

Ἦτο ἀκριβῶς ἕνδεκα παρὰ τέταρτον.

IV

Ἡ θλιψὶς τῆς Λουκίλλης ἦτο τόσον βαθεῖα καὶ διὰ τόσων ἀνησυχητικῶν συμπτωμάτων ἐξεδηλώθη, ὥστε ἡθεῖα τῆς, τρίμουσα μὴ ἀπολέσῃ καὶ τὴν μόνην ὑπολειπομένην παρηγορίαν τοῦ πενήθρους βίου τῆς, ἔκρινε καλὸν νά τὴν ἀπομακρύνῃ τῆς οἰκίας ἀμέσως τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου τοῦ Μαρκέλου.

Οὕτω μία τῶν φίλων τῆς κ. Σανδιέ παρέλαβε τὴν νεάνίδα παρ' ἑαυτῆς.

(Ἄκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΕΝΩΤΙΩΝ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Καὶ ταῦτα μὲν κρίνονται δικαιοῦματα ἀπαράγραπτα τοῦ γυναικείου φύλου, ἀφοῦ ἀνέκαθεν προώριται ἡ γυνὴ διὰ τῶν χαρίτων τῆς νὰ ἐξασκῆ ἐπιρροὴν καὶ κατακτῆ τὰς καρδίας, θέλγουσα πρώτον αὐτάς, καὶ τοῖδι' ἡμᾶς γυνὴ τις δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς τὴν ὠραιότεραν με πρόσωπον οὐχὶ μὲν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὠραίων, ἀλλὰ μᾶλλον κοινόν, ἐξωραϊζόμενον καὶ ἐξεδανικευόμενον ὑπὸ ψυχῆς ὠραίας καὶ εὐγενοῦς, καὶ μεμορφωμένης ἀρτίως, ὑπερόχου φρονήματος, ὑπερηφάνου ἀξιοπρεπείας, ἥτις μόνη ἐπιχέει αἰγλήν ἐφ' ὅλου τοῦ ὑποκειμένου τῆς καὶ τὴν ἀναδεικνύει ἀληθῶς ὠραίαν. Πρώτη ὠραιότης τῆς γυναικὸς γεννῶσα ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν συμπάθειαν, εἶται ἡ ἀγρότης τῆς ψυχῆς, καὶ εἶτα ἡ γλυκύτης τοῦ ἤθους καὶ τῆς γλώσσης. «Soyez aimables (λέγει ὁ Gentel (*) Bernard ἐν τῇ Τέχνῃ τοῦ ἀγαπᾶν), et «vous serez aimées» Οὐδὲ ὁ στηθοδέσμος ἀποκλείεται τῆς ἡμερησίας διατάξεως, οὐδὲ ἐξοστρακίζεται διὰ κοινῆς ψήφου, ἀφοῦ ἀπειδείχθη πόσον ὠρέλιμος καὶ εὐπρεπὴς εἶναι ἡ μετρία αὐτοῦ χρησιμῆς, καὶ ὡς κόσμιον καὶ ὡς ὀρθοπεδικόν ἔνδυμα, ἐνφ' ἡ κατάχρησις αὐτοῦ μεγίστης βλάβης γίνεται πρέξενος. Ἀντίκειται ὁ στηθοδέσμος εἰς τὰς ἰσχνὰς καὶ λυμφακτικὰς γυναίκας καὶ ἐν γένει εἰς τὰς ἀσθενεῖς κόρας. Ἄτοπος λίαν, καθ' ἃ ἀσχλημῶν τερατώδως τὰς ποιουμένας χρῆσιν αὐτοῦ, κρίνεται εἰς τὰς ὑπερσάρκους καὶ ἀποπληκτικὰς γυναίκας, αἵτινες περιθλιβούσαι τὴν ὀσφύν, διχάζουσι τὸ σῶμα ἐκ τρωματικῶς, παρουσιάζουσαι ἀποπληκτικὸν φαινόμενον, κακίστην ἐμποιοῦν ἐντύπωσιν. Ἡ σφηκοειδὴς ὀσφύς μὴ ἀπαιτουμένη διὰ τοὺς κανόνας τῆς ὠραιότητος, ταύτης ἐγκειμένης εἰς τὴν χαρῆστιαν ἀναλογίαν τοῦ συνόλου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἔργων τῆς τέχνης, διότι ἐάν ἐξετάσωμεν ὅλα τὰ ἀθάνατα κειμήλια τῶν

(*) Gentel ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Βολταῖρ διὰ τὰ χαριτογροσμήματά του καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸ ἀριστούργημά του, ὅπερ κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμήρου συνέγραψε, τὸ γνωστὸν ποίημα L'art d'aimer Σ. Σ.

Μουσείων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων, καὶ ἄτινα ἀποτελοῦσι τὸν πλοῦτον τῆς ἀληθοῦς τέχνης, τῆς τε γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς, ἡ σφηκοειδὴς ὀσφύς οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ὡς ἐνδειξις κάλλους καὶ χάριτος. Ὡς οἱ μικροσκοπικοὶ ποδὲς τῶν Σινῶν γυναικῶν δὲν εἶναι ἐνδειξις καλλονῆς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Εὐρωπαίου, ὅς τις ἀποτροπιάζεται πρὸ τῆς ἀναπηρίας ταύτης καὶ στρεβλώσεως, οὕτω καὶ ἡ σφηκοειδὴς ὀσφύς ἀντὶ τεκμηρίου κάλλους, παρουσιάζεται ὡς ἀναπηρία.

Ἡ ὠρα. ὀτης συνίσταται εἰς τὴν εὐθυγραμμίαν καὶ τὴν ἀναλογίαν, οὐδαμῶς ὑπερβολὴν ἀνέχεται ἡ τέχνη ἢ μόνον ἐν τῇ ἐκφράσει, οἰδίς δὲ Ραφαήλ, Μιχαήλ Ἄγγελος ἢ Κανόνας, θά ἤνειχετο νὰ στρεβλώσῃ ἐν τῶν γυναικείων του ἀριστουργημάτων διὰ τῆς παραθέσεως σινεικῶν ποδῶν ἢ εὐρωκῶν ὀσφύων λεκομένων εἰς δύο ὑπὸ τῆς καταχρήσεως τοῦ στηθοδέσμου.

Πᾶσα ὑπερσάρκος γυνὴ ὅς ἀποφεύγῃ ὅσον ἐνεστι τὸν στηθοδέσμοι, ἃ τε προσβάλλουσα τὴν φιλοκαλίαν διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ, ἃς ποιῆ δὲ χρῆσιν μαστοδέτων ἢ ζωστήρων περιοριζόντων τὰς ὑπερεκχειλιζούσας σάρκας τοῦ τε θώρακος καὶ τῆς γαστρὸς εὐπρεπῶς καὶ κοσμητικῶς, ὡς ἔφερον τὸ πάλαι αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες, πολλαχοῦ μᾶλλον τῶν νεωτέρων φιλόκαλοι καταδειχθεῖσαι καὶ ὑπέροχοι ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ἀρίσκειν, καίτοι ἰσίουσαν εὐκ ὀλίγην κατάχρησιν ψιμμυθίων καὶ παχυμύρων καὶ αἰ τότε, ὡς καὶ αἰ νῦν.

Αἱ γυναῖκες τοῦ οὐρανίου κράτους στρεβλοῦσι τοὺς πόδας, διότι σημεῖον καταφανὲς εὐγενείας γένους εἶναι τὸ μὴ δύνασθαι ἀνέτως περιπατεῖν, ἀλλ' ἐποχεῖσθαι ὡς οἱ ἀνάπηροι, καὶ πρὸς ἀντίμετρον, ἡ γυνὴ τῆς Εὐρώπης στρεβλοῖ τὴν ὀσφύν, παραμορφῶ τὸν ὄργανισμὸν τῆς ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, καὶ συνεπῶς ἀτροφεῖ καὶ φθίνει Ποῖα ἀρὰ γὰρ τῶν δύο εἶναι ἡ μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος;

Ἄλλ' ὅ, τι μᾶλλον τὴν ἀποτροπιᾶσιν δύναται νὰ κινήσῃ, μᾶλλον τὴν ἐκπληξιν τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, εἶναι κατὰ ἄλλο, τὸ κύριον θέμα ἡμῶν, ὅπερ φιλαρέσκεια ἐν τελείᾳ παραφροσύνῃ συνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε. Πρᾶγμα, ὅπερ ἀδυνατεῖ τις νὰ ἐνοήσῃ ἐάν καλῶς σκεφθῆ, κατὰ τι ἀκατανόητον

αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ πρὸς ὁ ἀκατασχέτως καὶ μετ' ἀκροῦ ἐνθουσιασμοῦ αἱ ὁμόφυλοι ἡμῶν φέρονται καὶ ὅπερ ὄλαι ἀσπάζονται, καὶ δι' ὅπερ ὄλαι ἐξ Ἰσοῦ δαιμονίζονται. Καὶ εἶναι κακόζηλον παράδειγμα, δουλοπρεπῆς ἐκζητήσεως τοῦ πάσῃ θυσίᾳ ἀρίσκειν, παρὰ φρον μέσον ἐπιδεικτικῆς καὶ εἶναι . . . Τὸ ἐμμαντεύσατε; τὰ ἐνώτια.

Ἐνοήσατε ποτὲ ὑμεῖς αἱ ἔχοντες στοιχειώδη τινα γνῶσιν τοῦ καλοῦ, τὴν ἔξιν τοῦ διατροπῆν τὰς ἰδίας σάρκας, ἀκρωτηριάζεσθαι δωρεὰν πρὸς διαπέρασιν διὰ μέσου τῶν σαρκῶν . . . ἀδαμάντων ὀλοκλήρων πολλακίς περιουσιῶν; ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐνόησα τοῦτο, ὅσῳ κἂν ἐβασάνισα τὸ πνεῦμα, ἂν καὶ εἶμι γυνὴ καὶ δὲν στεροῦμαι τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ φύλου μου. Παιδιόθεν ἀπετροπιᾶσθην τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν, εἰ καὶ ἔσχον τὸ ἀτύχημα εἰς ἀβροτάτην ἡλικίαν νὰ ὑποστῶ κατὰ ἀκούσιως τὴν παράδοξον ταύτην ἐγγχείρησιν, δι' ἣν οὐδέποτε πύγνωνόμηνσα πρὸς τοὺς ἐκτελέσαντας ταύτην.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Βιογραφία Εὐαγγελίδου

ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΜΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΓΓΚΑΝ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΝ ΣΑΛΤΕΛΗ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ ΤΩΝ

Σᾶς εἶδε ὁ Μεγαλόχαρος
μεσ' ἔς τῆς ζωῆς τῆ στράτα,
νὰ περπατᾶτε ὀλόλαμπροι
ἀπὸ ὠμορφιά καὶ νεῖατα.

Κ' ὕστερα σᾶς εὐλόγησε
κ' εἶπε: «Αὐτοῦ ποῦ πᾶτε
ὄλο ἔς τριαντάφυλλα
καὶ γιούλια νὰ πατάτε.

Ποτὲ, ποτὲ τὰ μάτια σας
νὰ μὴ θολώσῃ δάκρυ,
ὡς που νὰ καταντήσετε
ἴσ' τοῦ ταξιδιοῦ τὴν ἄκρη.

Κ. Ν. Καλλίνικος.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΕΛΑΔΟΥΝΤΕΣ

Επανερχόμεθα ὀλίγον ἄρα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅχι ὅπως ἀνκινῶμεν τὴν διαμάχην, ἣν ἐξήγειρε πρό τινων μνηῶν, ἀλλ' ὅπως ἐκτελέσωμεν τὴν ὑπόσχασιν, ἣν ἔχομεν δώσει εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐν τοῖς *Πολλοῖς καὶ διαφόροις* τοῦ 30οῦ τεύχους (20 Φεβρουαρίου) τοῦ παρελθόντος; ἔτους τῆς «Βοσπορίδος». Ὁ κ. **Henri Courin** γνωστὸς ἀνά τὴν Ἑσπερίαν διὰ τὰς ψυχολογικὰς αὐτοῦ μελέτας ἐν διαφόροις ἐπιστημονικοῖς καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῖς περιοδικοῖς, ὡς καὶ ἐν αὐτοτελείᾳ συγγραμμάσιν, ἐπροβουλομένη ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐζητοῦμεν τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, δι' ὀλιγοστίχου τοιαύτης, ἧς τὸ περιεχόμενον εἶχομεν ἀνακοινῶσαι τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Βοσπορίδος». »

Τὸ ἄρθρον, ὅπερ ὑπέσχεθῃ ἡμῖν, ἐδημοσιεύθη μόλις πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῇ γαλλικῇ *Nature* (30 Juillet), εἶνε δέ, ὡς θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης, ἀπλῆ ἀνάπτυξις τῶν ἀνακοινωθέντων ἡμῖν. Μᾶλλον φαίνεται μόνον ὅτι τὸ συμπέρασμα τοῦ γάλλου ἐπιστήμονος εἶνε κάπως ἀπότομον, ἐὰν μὴ ἀπροσδόκητον. Ὁ πωσθήποτε ἐγκαταλείπομεν τὸ ἔργον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου.

«Εἰς ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εὐρηστήθη ὅπως ζητήτῃ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ ἀκολουθοῦ φαινομένου, ὅπερ ἠγείρειν, ὡς φαίνεται, παρὰ τῷ ἐγχωρῶν τύπῳ διαμάχας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑποζύνους.

»Καθηγητὴς τις, μᾶλλον διηγεῖται ὁ κ. **H. Γ. Πίντζας**, ἀκούσας κατὰ τινα νύκτα συριγμούς προερχομένους ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ κοιτῶνός του, ἀπέδωκε κατ' ἀρχὰς τὸ πρᾶγμα εἰς πτηνόν, ὅπερ θὰ εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν του ἐκεῖ που. Ἄλλ' ὁ ἀληθὴς ψάλτης ὑπερπηδήσας νύκτα τινα τὴν ὀπὴν αὐτοῦ ὅπως ἐπιχειρήτῃ νυκτερινὴν ἐκδρομὴν ἀνά τὸ ὄψοφυλάκιον τῆς οἰκίας, ἀνεφάνη πρό τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ καθηγητοῦ ὑπὸ τὸ σχῆμα μικροῦ μύδος, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ ψάλλῃ.

»Ὁ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν μᾶλλον ἐρωτᾷ ἐὰν τὸ πρᾶγμα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχόμενον ἀκριθείας.

»Δὲν ἔχομεν προσωπικὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἀλλὰ δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ

ὅτι ἡ φυσικὴ φωνὴ τοῦ μύδος γειννᾶται, ἐὰν μὴ πρός τὴν τῶν πτηνῶν, τοῦλάχιστον πρός τὸν πιπιισμόν τῶν νεοσσῶν καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον ὥστε οἱ δύο οὗτοι ἦχοι νὰ προσεγγίσωσι μέχρις ὁμοιότητος, πρό πάντων κατὰ τινας ἐποχάς, π. χ. ὅτε τὰ πτηνὰ ἐκβάλλουσι βραχεῖς ἦχους, ὅταν κτιζῶσι τὴν φωλεάν των, ἢ περιποιῶνται τοὺς νεοσσούς αὐτῶν. Ἄφ' ἑτέρου, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀπεδεικνύετο ὅτι οἱ μῦς κκοτρθάνουσι νὰ ἀπομιμῶνται τὸ κέλεθρον τῶν πτηνῶν, τοῦτο δὲν θὰ ἀνεστάτωνε ποσῶς τοὺς νόμους τῆς Ζωολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας. Αἱ ἀπομιμήσεις τοῦ ἤχου παρὰ τοῖς πτηνῶν δὲν εἶναι σπάνιον δὲν βλέπομεν ἄρα διατὶ τὸ πρᾶγμα νὰ μὴ γίνῃται καὶ παρὰ τοῖς μαστοφόροις. Μήπως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποκτᾷ εὐκόλως τὴν προφορὰν τῶν περὶ αὐτόν;

Ἄλλως τε — τοῦθ' ὅπερ ἔχομεν κυρίως νὰ παρατηρήσωμεν — τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον φαινόμενον εἶνε μακρὰν τοῦ νὰ ἦναι μοναδικόν. Ἴδου ὅτι ὁ **Wood** ἀναφέρει τὸ κατωτέρω ἀνεκδοτόν, ὅπερ τῷ διεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ Σ. πατρὸς **R. L. Bampfild**.

»Ποντικοὶ τινες εἶχον ἐγκατασταθῆ ὄπισθεν τοῦ φανώματος τοῦ μαγειρείου μου. Τοὺς ἐγκατέλειπον δὲ ἐκεῖ ἡσύχους διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους πολλοὶ δυσκόλως θὰ ἐννοήσουν. . . Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἦτο ἀνιερτημένος κλωθὸς καναρινίου καλλιφώνου. Σὺν τῷ χρόνῳ παρατηρήσαμεν ὅτι ἡ φωνὴ τῶν ποντικῶν συνεμορφούτο πρός τὴν τοῦ καναρινίου. Τοῦτο προήρχετο ἴσως ἐξ ἀληθοῦς φιλομουσίας ἢ, ὡς τείνω νὰ ὑποθέσω, ἦτο περίγελως ἢ ἀπλῆ μίμησις; Τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τούτοις ἦτο ἀναμφισβήτητον. Καὶ ἐὰν τὸ ἄσμα τῶν μυῶν δὲν εἶχε τὴν ἔντασιν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν τελειότητα τοῦ τοῦ καναρινίου, ἦτο ἴσως γλυκύτερον καὶ τρυφερώτερον. Συχνάκις ἤκουσα αὐτοὺς μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ἐσπέραν, ἐνῶ τὸ καναρινίον ἐκοιμάτο μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγα καὶ πλέον ἢ ἀπαξ οἱ ἐπισκέπεται μετ' ἠρώτησάν, ἐὰν ἐκεῖνὸ ἐψάλλε τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἀξιοπιστόν τι πρόσωπον μετ' εὐχαιρῶν βεβαιώσῃ ὅτι ἔσχεν ἐπίσης μελομανεῖς ποντικούς, νομίζω δὲ ὅτι οἱ μικροὶ μῦς ἀναπτυσσόμενοι πλησίον καναρινίων θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκμάθωσι τὸ ἄσμα των.»

»Φαίνεται ὅτι ἐν Κίνα ὑπάρχει ἰδιαιτέρον γένος μυῶν μελομανῶν, οὗς οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανοῦ

ΔΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 9)

Καὶ ἐνῶ ἄνευ παρακλήσεων ἡ Ἄλικη ἀπεκάλυπτε τὸ ἰχνογράφημά της, —μεγέθυνσεν λίαν ἀκριβῶς προχαρᾶχθεῖσαν καὶ λεπτῶς ἀποδοθεῖσαν τῆς ἀρχαίας τομῆς, τῆς παριστώσης τὸν Ἀχιλλέα σφάζοντα τὸν Τρωῖλον, — ὁ Φρενὴλ ἐξέθετε μετὰ δεινότητος τὴν ἀθεωρίαν του.»

— Εἶσαι δοκιμῆ, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Τουλούζην καὶ ἡ ὁποία ἐπέτυχε πολὺ. . . Οἱ μαθηταὶ μου ἔχασκαν, ὡς φράκτα, ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότης, οἱ ἑρῶνικοὶ χρόνοι, ἦσαν νεκρὰ καὶ οὐδὲν ἐσημαίνον δι' αὐτὰ τὰ κακόμοιρα παιδιὰ. Ἡμέραν τινα μοὶ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τοῖς φέρω συγγραμμάτιόν τι τοῦ **Heydeman**, τὸ ὁποῖον εἶχον εὑρεῖν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἠξέυρεις, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας τοῦ **Brygos**. Τοῖς δεικνύω τὴν Ἀνδρομάχην μετὰ τὸ ἰγδοκόπανον, τὸ ὁποῖον κραδαίνει ὡς ρόπαλον, καὶ τὸν **Νεοπτόλεμον** κρατοῦντα ἀπὸ τῶν ἑα πόδα τὸν μικρὸν Ἀστυάνακτα καὶ ὄλον ἐκεῖνον τὸν κυκεῶνα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τῆς ἐμμονῆς καταφέρουσι κτυπήματα ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου. . . Ἀγαπητέ, ἂν ἔβλεπες μετὰ τί ὀφθαλμοὺς παρατήρουν!

Ὁ Δανιὴλ ἤρξατο γελῶν.

— Τότε λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρενὴλ, ἡ Ἄλικη ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ ἰχνογραφή ὠραίας εἰκόνας, ἀρκετὰ μεγάλας, ἀρκετὰ εὐτυπῆτους, τὰς ὁποίας ἀνῆρτων ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς χάρτας γεωγραφικῶν. Τοῦτο κατὰ πολὺ ἠπλοποίησε τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας μου.

Ἐνῶ ὁ Φρενὴλ ἐξηκολούθει λέγων, ὁ Δανιὴλ ἐπλησίασε πρός τὸ ἰχνογράφημα καὶ παρατήρει αὐτὸ ὡς πραγματογνωμῶν.

Ἡ Ἄλικη ἠρυθρία ὀλίγον, ὁ Φρενὴλ ὄμω; ἐνεθουσία.

— Ὡ! ἔχομεν πολλὰ ἄλλα! . . . θὰ σοὶ τὰ δειξωμεν. . . Φυσικῶ τῷ λόγῳ θὰ συνδειπνήσῃς μετ' ἡμῶν;

— Ὡ! εἶπε, δὲν ἠξέυρω. . . δὲν πιστεύω. . .

κράτους διατηροῦσιν ἐν κλωβοῖς, ὡς τὰ καναρινία, χάριν τέρψεως.

»Ὁ **Dr Eichelberg**, κατὰ τὸν **Brachm**, ἔχει δημοσιεύσει ἀναλόγους παρατηρήσεις, ἃς εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κῆμῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεώς του.

»Κατὰ τὸν **Νοέμβριον** τοῦ 1846, περὶ τὸ λυκαυγές, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε κατὰ πρῶτον τὸ ἄσμα καναρινίου, ὅπερ προήρχετο ἐκ τῆς ἐστίας. Ἐσκέφθη δὲ ὅτι τὸ πτηνὸν θὰ εἶχε παραπλανηθῆ ἐκεῖ καὶ ἐπίστευε τούτο, ὅτε μετὰ τινας ἡμέρας ἀκούει κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τὸ αὐτὸ ἄσμα προερχόμενον ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους. Ἀργότερον ἡ μουσικὴ τῷ ἐφάνη ἐρχομένη ἐκ τοῦ δαπέδου καὶ τελευταῖον τὸν ἀφύπνισε νύκτα τινα. Ὁ ἦχος ἦτο γλυκὺς καὶ μελωδῶδός, αἱ στροφαὶ διασκεῖς καὶ ἄνευ διακοπῶν. Ὁ δεσμώτης ἀνῆψε φῶς, ἐξήτασε τὸ δωμάτιον καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν μικροῦ ποντικοῦ, οὗτινος τὸ ρύγχος ἐφαίνετο ἀκόμη πάλιν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ ζῶον ἀνεφάνη συχνάκις τὴν ἡμέραν, ὡς καὶ τὴν νύκτα. Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἡμέραν δὲν ἔψαλλεν ἐπὶ δέκα λεπτά, τὴν δὲ νύκτα πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας. Ὁ δεσμοφύλαξ καὶ διοικητὴς τῆς εἰρηκτῆς ἐπέσειθσαν περὶ τοῦ φαινομένου καὶ τὸ ἀνέφερον.

»Συμπέρασμα. Δὲν ὑπάρχει ἄσμα ποντικῶν. Αἱ σχετικαὶ ἀφηγήσεις εἶναι λίαν ἀτελεῖς. Δὲν δύναμεθα ἄρα, ἢ νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅπως κάμωσι παρατηρήσεις ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ διαβιβάτωσιν αὐτὰς ἡμῖν. Μὴ λησμονῶσι πρό πάντων νὰ χαρακτηρίσωσι τὸ ἄσμα τῶν τρωτικῶν τούτων ἐν σχέσει πρός τὸ, ἢ μᾶλλον πρός τὰ τῶν καναρινίων, —διότι ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη ἄσμάτων παρὰ τούτοις. — Δὲν θὰ εὐρωσι παρὰ μίαν μακρὴν ἀναλογίαν ἐκμεγεθυνομένην ὑπὸ τῆς φαντασίας τοῦ παρατηρητοῦ, ὑπὸ τῆς αὐθαρέτου φαντασίας, **La folie du logis**, ὡς ἀπέκλεσεν αὐτὴν, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, τίς πνευματώδης φιλόλογος.

HENRI COURIN.

Ἡρακλῆς Πίντζας

Και έπειτα έχω να έργασθω απόψε . . .

Είχε σκεφθῆ ἡδῆ.

— Τι θά εἶπη ἡ Μαρή, ὅταν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ δέν μὲ ἐπανέρη;

— Ἀπόψε, ἀπόψε! . . . Ἐ, λοιπόν! ἄναχώρησον ὀπόταν θελήσης, δέν θά σέ κρατήσωμεν. Ἐμπρός, ἐν καλόν τόλμημα. . . Ἐνδίδεις, τό βλέπω. . . θά μείνης. . .

Ἄν ὁ Δανιήλ ἀπεχωρίσθη τῶν φίλων του μετὰ τό δειπνόν, αἱ ἐννεά δέν εἶχον ἀκόμη σημάει. «Τί ἀξιαγάπητοι ποῦ εἶναι ἀμόφοροι, ἐμορμούριε καθ' ὁδόν.» Ἐστέναξε μετ' ἀκουσίας ἀναβλέψας ἐπί τῆς ἰδίης ὑπάρξεως. Δέν ἦτο ὅμως οὔτε ἐγωστής οὔτε φθονερός, ἡ δέ εὐτυχία τῶν ἄλλων τόν ἐνεθάρρυνεν ἀντί νά τόν λυπηθῆ.

Ἐνῶ ἔθετε τήν κλειδα ἐπί τοῦ κλειθροῦ, ἐξελπάγη ἰδῶν τήν θύραν ἀνοιχθεῖσαν, τήν δέ Μαρή κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μέ τόν ἐρυθρόν κοιτωνίτην, κρατοῦσαν λυχνίαν.

— Πῶς, εἶσαι ἐδῶ; . . . Καί ἡ βάπτισίς σου καί τό δειπνόν σου.

Προκλητικόν ὕρος λαβύσα, ὑπέλαβε.

— Ἄ! ναι, δέν τό ἐπερίμενες νά μέ ἰδῆς, δέν εἶν' ἔτσι; Καί ἐγώ ἡ ἀνόητη ποῦ ἔχαιρόμην ὅτι θά ἐπανεἴθω διά νά δειπνήσω μαζή σου. . . Ἐ, φέρεσαι ὠραία, σὺ, ὅταν σέ ἀφήσουν μόνον! . . . Ἄ! δυστυχία! . . .

Ἄν ὁ Δανιήλ ἐπανεκλείσει τάχιστα τήν θύραν. Ἡ Μαρή ἐξηκολούθει φωνάζουσα.

— Μήπως ἤξεύρω, ἐγώ πόθεν ἔρχεσαι. Μήπως ἤξεύρω τί θά μοί διηγηθῆς; Τό βλέπω καλῶς ὅτι μέ παραμελεῖς, ὅτι δέν μέ ἀγαπᾶς πλέον! . . . ἐγώ ἡ ὁποία σοί ἔσωσα τήν ζωήν.

Ἄν ὁ Δανιήλ ὠχρίασε καί συνωφρῶθη.

— Ἐγώ, ἥτις σ' ἔσωσα τήν ζωήν. . .

Πόσον συχνά ἤκουε τήν ἀπεχθῆ ταύτην φράσιν ἀπό δέκα ἐτῶν!

— Σέ βεβαίω ὅτι λυποῦμαι πολύ. . . Ὑπέλαβε προσπαθῶν νά τήν κατευνάσῃ. Δέν ἠδυνάμην νά γνωρίζω ὅτι θά ἐπέστρεφες. . . Ὁ Φρενέλ μέ ἐκράτησεν εἰς τό δειπνόν. . .

(Ἀκολουθεῖ)

N. Φωτιάδης.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Ραπτική.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Εἶδη ραφῶν εἶναι ἐν χρήσει κυρίως τέσσαρα: ἡ ἐμπροσθηρραφή (κοινῶς πατητή), ἡ ὀπισθηρραφή (ὀπισωβελονιά καί γαζί), τὸ στρίψωμα καί ἡ συνεπιρραφή.

Ἡ ἐμπροσθηρραφή εἶναι τὸ ἀπλούστερον εἶδος τῆς ραφῆς καί ἐπομένως τὸ πρῶτον διδασκόμενον εἰς τὰ παιδιά. Πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης προβαίνομεν πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρός, λαμβανούσαι διὰ τῆς βελόνης δύο ἢ τρία νήματα τοῦ ὑφάσματος καί ἀφίνουσαι ἰσάριθμα. Εἶναι δὲ κατάλληλος ἡ ἐμπροσθηρραφή ἰδίως διὰ τὰ ἐλαφρὰ ὑφάσματα, τὰς ἀπλᾶς ραφὰς καί τὰς πτυχώσεις (σοῦραι).

Ἡ ὀπισθηρραφή εἶναι δύο εἰδῶν: ὀπισωβελονιά καί γαζί. Καί εἰς μὲν τήν πρώτην λαμβάνομεν ἀριθμὸν τινα νημάτων πρὸς τὰ δεξιὰ καί εἶτα ἐξάγουμεν τήν βελόνην ἀριστερά, ἀφίνουσαι διπλασίαν ἀπόστασιν.

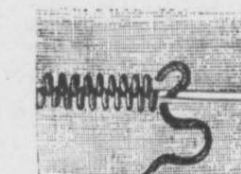
Εἰς δὲ τὸ δεύτερον εἶδος (γαζί), προσέχομεν ὅπως μὴ ἀφίνωμεν οὐδὲ τήν ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀλλὰ βυθίζομεν τήν βελόνην ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προσηγυμένως ἐξήχθη. Ἡ ραφή αὕτη πρέπει νά ἐκτελεῖται κανονικωτάτη, τοῦθ' ὅπερ κατορθοῦται, ἐάν μετρωῦνται τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος: τὰ ἐκάστοτε διὰ τῆς βελόνης λαμβανόμενα· λαμβάνομεν δὲ 2-3 νήματα ἀναλόγως τοῦ πάχους τῶν. Καί εἰς μὲν τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα δυνατὸν νά ἐκτελεῖται ἡ ραφή αὕτη διὰ τῆς ραπτομηχανῆς. Εἰς τὰ λευχεύματα ὅμως ἵνα ἐπιτυγχάνωμεν διὰ τῆς χειρὸς ἀπταιστον κανονικότητα, δυνάμεθα ν' ἀφαιρῶμεν ἐν νήμα τοῦ ὑφάσματος καί νά προβαίνωμεν εἶτα ράπτουσαι ἐπί τοῦ ἀφαιρεθέντος νήματος. Τοῦτο, ἐνοεῖται γίνεται, μόνον ἐάν ἡ ραφή ἔχη διεῦθυναι ἀκριβῶς εὐθύγραμμον· ἐάν ὅμως ἐκτελεῖται πλαγίως ἢ κατ' ἄλλην τινὰ διεῦθυνσιν, πρέπει νά καθορίσωμεν ἀκριβέστατα ταύτην διὰ τρυπώματος κανονικοῦ μέ νήμα χρωματιστόν, ἵνα διακρίνηται καλῶς ἐπί τοῦ λευκοῦ ὑφάσματος.

Τὸ στρίψωμα (κοινῶς μιμιπίλωμα), γινόμενον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος, εἶναι ἐπίσης δύσκολον εἶδος ραφῆς. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου πρέπει πρῶτον νά προετοιμάσωμεν τὸ ὑφάσμα, κόπτουσαι τὰ ἐξέχοντα νήματα καί σχηματίζουσαι τὸ ἄκρον ἀκριβῶς εὐθύγραμμον. Εἶτα διπλοῦμεν τὸ ὑφάσμα κατὰ 2-3 χιλιοστόμετρα καί ἐπαναδιπλοῦμεν αὐτὸ εἰς αὐτὴν πλάτος κατὰ βούλησιν. Καί εἰς μὲν τὰ στενά στρίψωματα δέν ὑπάρχει ἀνάγκη τρυπώματος, τὰ πλατέα ὅμως πρέπει νά τρυπῶνται. Ἐκτελεῖται δὲ ἡ ραφή αὕτη ὡς ἐξῆς: Λαμβανόμεν διὰ τῆς βελόνης ἐκ τοῦ κάτωθι ὑφάσματος ἐν τῇ δύο νήματα κατὰ ἐν νήμα χαμηλότερα τῆς γραμμῆς εἰς τήν ὁποίαν φθάνει τὸ διπλωμα, βυθίζομεν συγχρόνως τήν βελόνην ὀλίγω πλαγίως εἰς τὸ διπλωμένον ἄκρον, ὁπόθεν τήν ἐξάγουμεν κατὰ δύο νήματα ὑψηλότερα τῆς

γραμμῆς τοῦ διπλώματος. Καί ἡ ραφή αὕτη πρέπει νά ἐκτελεῖται μετὰ πολλῆς κανονικότητος καί λεπτότητος, ὅπως ὥστε ν' ἰποβκίνη, ὅπως εἶπεῖν, ἀδιόρατος. Ὅπως ἐπιτυγχάνηται ἀκριβῶς εὐθύγραμμος ἡ διπλωσις, δυνατὸν καί ἐν ταύτῃν ἀφαιρῆται νήμα· ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος δέν εἶναι ἀξιόσυστασεως, ὅτι οὕτω φθείρεται ταχύτερον τὸ ὑφάσμα κατὰ τὰ ἄκρα. Πλὴν δὲ τοῦ περιγραφέντος τρόπου δυνατὸν ἡ συγκόλλησις τοῦ διπλωμένου ἄκρου νά γίνηται καί δι' ὀπισθηρραφῆς, τοῦθ' ὅπερ εἶναι σύνθεσις ἰδίως ὅταν ράπτωμεν διὰ ραπτομηχανῆς.

Ἡ συνεπιρραφή εἶναι ἐν χρήσει πρὸς συγκόλλησιν δύο παρυφῶν. Πρέπει δὲ καί αὕτη νά ἐκτελεῖται ὡς τὸ δυνατὸν λεπτή καί κανονική. Πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζομεν ἀκριβῶς τὰ, πρὸς συγκόλλησιν παρυφῶν τήν μὲν ἐπί τῆς δὲ καί προσκολλῶμεν ἢ διὰ τρυπώματος ἢ διὰ καρφίδων τεθειμένων κατὰ μικρὰς ἀποστάσεις. Εἶτα προβαίνομεν ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά λαμβάνουσαι ἐν τῇ δύο νήματα ἐξ ἐκάστης παρυφῆς καί ἀφίνουσαι μεταξὺ ἀπόστασιν οὐχὶ πλείονα τῶν δύο νημάτων. Τὸ νήμα, διὰ τοῦ ὁποίου ράπτωμεν πρέπει νά μὲν ὀλίγω χαλαρὸν κατὰ τήν ραφήν ταύτην, ὅπως, ὥστε νά συγκολλῶνται μὲν αἱ παρυφαί, οὐδ' ὅμως καί νά ἐπικλήνηται ἀδιασπᾶστος ἡ μὲν ἐπὶ τῆς δὲ. Ὅταν ἡ ραφή περατωθῇ ἀνοίγομεν αὐτήν καί διακρίνομεν διὰ τῆς δακτυλῆρος.

Ἐπίσης καί ἕτερον εἶδος συνεπιρραφῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄλλοτε ἐν χρήσει ἰδίως πρὸς συγκόλλησιν τῶν παρυφῶν εἰς τὰς σινδῶνας, ἐάν αὐταί ἀποτελοῦντο ἐκ δύο φύλλων. Κατ' αὐτὴν ἡ βελόνη δέν βυθίζεται συγχρόνως εἰς τὰς δύο παρυφᾶς, ἀλλ' ὅτε μὲν εἰς τήν μίαν, ὅτε δὲ εἰς τήν ἄλλην ἐναλλάξ εἰς ἀπόστασιν δύο νημάτων, ὡς δεκνύουσιν

αἰετοειδὲς ἄρ. 1 καί ἄρ. 2 ὅτω γίνεται κομψότερα καί ὁμαλωτέρα ἡ συγκόλλησις.

(Ἐπεταί συνέχεια)
ΑΓΑΛ·Γ·Α ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΑΝΑΠΑΛΣΕΙΣ

Ἐνῶ ἐγγέλα ἡ Ἡώς χρυσοπέπτος, ροδίνη, εἰς κῆπον συνηγεθήσαν Ἐκεῖνος καί Ἐκείνη. ἑπταὶ τρουαί, σκορπιζουσαι ἀνθρώπων εὐωδίας, ἠπάζοντο τὴν ὄψιν τῶν μεθ' ὁμοσερὰς θωπέας.

Ἐβρος ὡρα ἔλαμπε θυμῆρος καί γλυκεία, καθ' ἣν τὸ πᾶν εἶναι ἰωή, φῶς, κάλλος ἀρμονία, καθ' ἣν ὁ φοῖβος καί ἡ γῆ, ὡς ἐρασταί ἠδῶντες, ἀμειδουσιν αἰσθήματα ἀγάπης μειδιῶντες! . . .

Κ' ἐφλόγιζε τὰ στήθη τῶν πῦρ ἔρωτος ἀπείρου καί τὴν ψυχὴν τῶν ἑκστασις ἀγγελικῆ ἐπλήρου ἠπλοῦτο κάτω εὐαρθῆς δροσώδους χλόης τάπητος· ὁ δὲ ἔπος ἐνθους ἐψάλλε τὸ ἦσμα τῆς ἀγάπης:

«ὦ κόρη, ἰνδαλμα πιστὸν θεοιδῶν χαρίτων, ὧ ὑπαρξίς ἀνάπλευσις γοητειῶν ἀρρήτων, τοῦ Πλάστον ἀριστοτέργημα, μυστηριώδες πλάσμα, εἶσαι τὸ φίλτρον τῆς ζωῆς καί τῶν ἀσμάσων ἄσμα!

«Τὸ πνεῦμά μου γοργὸν πετῆ πρὸς οὐρανίας σφαίρας, ὅταν σε βλέπω τὴν αὐγὴν μαίτιδος ἡμέρας· εἰς τὴν γλυκεϊάν σου μορφὴν καί συμπαθῆ συνάμα ἀνελῶ, παρθέτε, ἡδιστον τερψιφροσύνης ἄμα.

«Τὰ θέλητρά σου λάμπουσι ἐμπρὸς μου θαυμασίως καί τὴν σεπτὴν σου κεφαλὴν κοσμοῦσι θεοσπεσίως τρεῖς σάφειροι: ἡ καλλονή, τὸ πνεῦμα κα' ἡ ἀγνεία, ἐνῶ ἀστράπτει παμφαῆς ἡ ἀληθῆς παιδεία! . . .

«Τί ἂν ἡ φύσις μειδιᾷ; σὺ εἶσαι ἡ χαρά μου, ἡ τῆς ὀδύνης μάλαξις, τὸ θεῖον δώρημά μου, τῆς ἠβῆς μου τὸ δῶρον, ὁ πόθος τῆς καρδίας, ὁ τῶν ἐλπίδων ἄγγελος καί τῆς εὐδαιμονίας!

«Τῆς ἀηθῆτος ἡ μοιλή, φωνὴ ἐκ Παραδείσου, δέν δύναται νά συγκινήῃ ὡς ἡ φαιδρὰ ὠδή σου· οὐδὲ τῶν ἀστρῶν ὁ σπινθηρ γλυκύτερον μαρμαίρει τοῦ ἰλαροῦ σου βλέμματος, ὅπερ γαλήνην φέρει.

«Καί ἂν ἐξ ἄλων τῶν ἄβρων τῆς πλάσεως ἀνθέων πλεχθῆ δεσμὸς καλλιχρῶμος με ἄρωμα ὠραίων, δέν δύναται νά με κηλῆ, ὧ κόρη τοῦ αἰθέρος, πλειότερον τοῦ ἄνθους μου, ὅπερ καλεῖται Ἐβρος!»

Πέτρος Κυριαζῆς.

ΒΑΛΔΕΚ ΡΟΥΣΣΩ

Δέν παρήλθε δεκαπενθημερία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βαλδέκ Ρουσσώ καί ἡδῆ μελετᾶται σχεδὸν ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος αὐτοῦ διὰ συνεισφορᾶς. Τῆς Γαλλικῆς ἔθνος δέν λητμονεῖ ὅτι πρὸ πενταετίας, ὅτε ἐκινδύνευεν ἡ ἐσωτερικὴ ἡσυχία τῆς χώρας ἐξ ἀφρομῆς τῆς ὑποθέσεως Δρεῦρους, ἄνευ τῶν στιβαρῶν χειρῶν τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Βαλδέκ Ρουσσώ καί τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν στρατηγοῦ δὲ Γκαλιφέ, περικλυκαί ἰδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ. Αὐταί ἀπεσβῆθησαν καί ἡ παγκόσμιος Ἐκθεσις, ἡ προσκαλέσασθαι καί ἐκπλήξασθαι ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἀπροσκόπως ἐπανηγυρίσθη. Ἐλέχθη ὅτι ὁ ἀποθανὼν δέν ἠγάπα τήν πολιτικὴν καί διὰ τοῦτο συχνάκις ἀπεμακρύνετο αὐτῆς ὅπως ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ δικηγορικόν του ἐπάγγελμα, ὅπου κατεῖχε περιβλεπτον θέσιν· βεβαίως ἀπεστρέφετο τὴν πολιτικὴν τῶν ἀντιπαλάμων,

ως και την περιστρεφόμενη, κατά την έκφραση του ετέρου μεγάλου πολιτικού άνδρος τής Γαλλίας, του Ίουλίου Μελίν, εις την σημερινήν επερωτήριον και εις το αυριανόν ύπουργείον, άλλ' όταν επρόκειτο περί συμφερότων του έθνους, περί βελτιώσεως τής θέσεως των εργατικών πληθυσμών, τής δικαιοτέρας κατανομής τής φορολογίας, τής μεταρρυθμίσεως τής εκπαίδευσως και άλλων ύψηλών ζητημάτων, ο Βαλδέκ Ρουσό δλοψύχως αφιέρωτο εις αυτά. "Ότε ο αρχηγός των κοινωνιστών τής Γαλλίας Ζωρές εξήγησεν εν συνέσει τής Βουλής την πρωτοβουλίαν εκ μέρους τής Γαλλίας διά την κατάθεσιν των όπλων, ο Βαλδέκ Ρουσό εν απαραμίλλω βήτορικη εξέρσει ανέσεισε το φάσμα τής καταστραφείσης Καρχηδόνας. ήτις αποστέλλουσα τα στρατεύματα τής εις τας έκστρατείας, τα συνώδευε με τας άρας του πλήθους, προέβλεπε δε παρουσίαν δια τόν έθνον του τύχην έν ποτε τόσον επικίνδυνον θεωρείαι επεκράτων. "Εκτοτε ή επιρροή του Ζωρές εις τά δημόσια πράγματα ύπέστη καιρίον τραύμα.

Ο Βαλδέκ Ρουσό γεννήθη το 1816 απέθανε δε 58 ετών, εις ήλικίαν καθ' ήν άλλοι πολιτικοί άνδρες μόλις αναφαίνονται. Τριακονταετής ήρχισε να πολιτεύηται και περί το 1880 ο Γαμβέτας, του όποιου ύπέρβη προσφιλής μαθητής, τιν προσέλαθεν εις το μέγα, ως απεκήληθη, ύπουργείον του μετά τινα έτη προσελήθη και εις το ύπουργείον Ίουλίου Φερρή, ως ύπουργός των έσωτερικών. Κατά την συνήθειάν του απέμακρίνη έκτοτε ά' άρκητά έτη τής

ένεργου πολιτικής και κατά το 1889 ήτο συνήγορος των ένχορηγηθέντων εις τας Παναμαϊκάς καταχρήσεις. Μετά πενταετίαν ή πολιτική όμάς του τόν άνεκήρυξεν ύποψήφιον δια τόν Προεδριακόν άξίωμα ως γνωστόν, άλλ' ύπερίσχυσε ο Φήλιξ Φώρ. Μόνον τή επιμόνω παροτρύνσει του Προέδρου τής Δημοκρατίας και των Δημοκρατικών ομάδων εδέχθη να σχηματίση ύπουργείον κατά το 1899· τουτό δε αναλαβόν την άρχήν ύπό περιστάσεις έκτάκτως δεινάς, επί τριετίαν εκυβέρνησεν, άποβάν το πλέον μακροχρόνιον των ύπουργείων τής Γ' Δημοκρατίας. Τό σπουδαιότερον έργον του ύπέρβη ο νόμος των μοναρχικών, σωματείων άλλά πριν ή εφαρμογή, ο Βαλδέκ Ρουσό παρητήθη τής άρχής, ως εκ τής πασχύσεως ύγείας του, έν και αι νέαι εκλογαί τω έδωκαν μεγάλην πλειοψηφίαν· τόν δε έν τή εφαρμογή παρεμποφώθη ο νόμος, ώστε ο Βαλδέκ Ρουσό δημοσίω κατέκρινε την υπερβολικήν αυστηρότητα έν τή καταδίωξει των μοναρχικών ταγματάων. Ο Βαλδέκ Ρουσό κατά τα τελευταία έτη πάσχων το ήπαρ, παντί σθένει προσεπάθη να επανακτήση την ύγείαν, άνηλικίζόμενος ίσως το ύψηλόν τής άποστολής του και άγογγύτως ύπεβλήθη εις επανειλημμένας έγχειρήσεις, κατά την τελευταίαν των όποιων ύπέκυψε πριν δυος έκπνεύσει, ο ίερεύς τής κωμοπόλεως όπου κατοίκει, τόν εκοινωνήσε των άρχόντων μυστηρίων και τουτό προέκλεισε ζήτημα, ως εκ των θεωριών του άειμήστου άνδρός.

Προλήψεις τινές περί των Άγγλων και του Λονδίνου

Πολλοί νομίζουν ότι οι Άγγλοι αποφεύγουν την εκμάθησιν των ξένων γλωσσών εξ ύπερβολικού έγωισμού. Τουτό είναι πλάνη, διότι ιδίως ή διδασκαλία τής γαλλικής γλώσσας είναι ύποχρεωτική εις τά άγγλικά γυμνάσια και δέν δισταζουν οι άγγλοι να εκφράζωνται γαλλιστί. Αποδειξις αι τελευταία φιλικαί εκδηλώσεσ μεταξυ των δύο εθνών, όπου οι Γάλλοι διερχόμενοι την Μάγχην έν όμιλοις προς πανηγυρισμόν τής προσεγγίσεως, προσφωνούνται γαλλιστί παρά των τέκνων τής γηραιάς Άλβιωνος. Τινές των δημογενών εμπαιξουσιν τους άναμειγνύοντας γαλλικάς λέξεις εις την συνδιάλεξίν των. Τί θα έλεγον εάν ήκουον τους άγγλους μεταχειριζομένους αυτάς εις πάσαν εύκαιρίαν και όταν γραφασιν άκόμη; Το «aurevoir», το «bon voyage», το «adieu» και πλήθος άλλων λέξεων κατήνησαν Άγγλικά ως εκ τής καθημερινής χρήσεως, πάσα δε ξανθή miss άποκαλεί τιν μνηστήρα τής «my fiancé», όπως και αι γαλλίδες. Ούχ ήττον πρόληψις επικρατεί και διά το Λονδίνον, την πολυάνθρωποτέραν πόλιν του κόσμου, ήτις παρά

πολλών θεωρείται ως διαμονή άνθυγιεινή ως εκ των συχνών διμυλών και των καπνοδόχων των εργοστασίων. Και είναι μόν αληθές ότι εκεί ύπάρχει πείνια και δυστυχία όσον εις ουδεμίαν άλλην πόλιν, άλλ' ο πληθυσμός του Λονδίνου έμφανίσει διενηκεώς καταπληκτικήν αύξησιν, άνελθών κατά την άπογραφήν του 1903 εις 4,643812 κατοίκους και μετά των προαστείων εις 6,806296. Η θνησιμότης κατά το αυτ' έτος δέν ύπερέθη τους 14 1)2 επί τοις χιλίοις, ένω εις τά τέσσαρα προηγούμενα έτη διαδοχικώς ήτο 18. 5, 17. 7, 16. 3, 16. 4, πάντοτε επί τοις χιλίοις· ο μέσος όρος των θανάτων διά τας άλλας πόλεις του βασιλείου είναι 18. 7, Το πλεονέκτημα αυτ'ό τής Άγγλικής πρωτεύουσής εξηγείται εκ των δραστηρίων μέτρων, άτινα καταβάλλουσιν αι δημόσιαί άρχαί προς εξυγίανσιν των μεγάλων πόλεων. "Αλλως τε το Λονδίνον έχει λαμπρούς κήπους ιδιωτικούς και κοινούς, κείται πλησίον τής θαλάσσης και συνεπώς ο αήρ είναι καθαρώτερος ή άλλαχοϋ, ύπάρχουν δε πλείστα μονοκατοικία, ένω άλλαι πρωτεύουσαι, ως οι Παρίσιτοι, είναι κατ'απολύτον πικρότερον κατοικημένα

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Προσεχώς άρχόμεθα δημοσιεύοντες έν επιφυλλίδι λαμπρόν διήγημα τής γνωστής διακεκριμένης διηγηματογράφου και φιλότατης ήμων συνεργάτιδος Δοσ Βιργενίας Ελαγγελίδου υπό τόν τίτλον τό «ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ.» Γό δροσερώτατον και ποιητικώτατον τουτο έργον τής φίλης δεσποινίδος πεπείσμεθα ότι θα άπορροφηθη μετ'α μεγέστες τέρψεως υπό των άναγνωστών ήμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΠΡΟΟΔΟΣ»

Ασιμένως άγγέλλομεν ότι ή τεώς υπό την διεύθυνσιν του κ. Μαυραγήν εκδομένη ήμερησία εφημερίς «Πρόδος» ήδη επανέλαβε την εκδόσιν αυτης κατά νέον όλωσ πρόγραμμα υπό την διεύθυνσιν των αδελφών κ. κ. Υπατίου και Κωνστ. Σπανούδη, του μεν ως προνομούχου, του δε ως άρχισυντάκτου, πολλά κεκτημένου εις το έργον τουτο εφοδία και λίαν εύφήμως γνωστοϋ έν τή καθ' ήμās φιλολογική κινήσει. Συγγαίροντες από καρδιάς τω κ. Κ. Σπανούδη, εύχόμεθα αίσίαν και άπρόσκοπτον την σταδιοδρομίαν τής «Προόδου,» ήτις πολλά εγκλείει έν τή βαρυσημαντι αυτης τίτλω.

Αχιλ Β. Καλεύρα. «Έντυπώσις εις Έλβετίας.»

Υπό του λίαν εύφήμως διά του γλαφυρού του καλάμου γνωστοϋ έν τω δημοσιογραφικώ κόσμω κ. Αχιλλέως Καλεύρα, εξεδόθη άρτι έν Αθήναις υπό τόν άνωθι τίτλιν κομψόν τευχίδιον, έν ω ό συγγραφεύς εκτίθησιν γλαφυρώς τας έντυπώσεις αυτου εκ τής ώραιας και ρομαντικής τσοούτρω δέν έν τω πολιτισμώ προηγμένης χώρας. Η γενική αυτη σκιαγραφία είναι λίαν ενδιαφέρουσα, δέν άμφιβόλλομεν δε ότι το έργον θ' αναγνωσθή άπλήστως.

Σχολαί Λήμνου.

Ασιμένως άγγέλλομεν ότι ή κοινότης Λήμνου απέκτησεν άριστον και λίαν πεπαιγμένον διευθυντήν των σχολών αυτης, τόν κ. Αχιλ. Μοσχόπουλον, εύμεθοδώτατα και μετά πολλής επιτυχίας διδάξαντα έν Διπλοκινώω επί εικοσαετίαν όλην. Επ'ι τω διορισμώ τούτω συγχαίρωμεν τόσο την κοινότητα Λήμνου, όση και τόν κ. Αχιλ. Μοσχόπουλον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Τής στιγμής. Είς μίαν συνεδρείασιν ύπνωτιστών;

— Κυρία μου, θέλετε να προσκαλέσω το πνεύμα του συζυγους σας;

— Ερωτώ ο ύπνωτιστής μίαν ώραιαν χήραν.

— Μα... πώς είναι δυνατόν; αφού ο μακαρίτης ποτέ π'ι ζωής του δέν είχε... πνεύμα!

και θα ήδύναντο ως εκ των πολυρόφων οικοδομών των να συμπεριλάβωσι τόν πληθυσμόν του Λονδίνου εις το ήμισυ τής έκτάσεως αυτών, διότι ή πρωτεύουσα τής Άγγλίας κατά π'αν τετραγωνικόν μίλιον έμπεριέχει κατά μέσον όρον 39456 κατοίκους, ένω άλλαχοϋ ο μέσος όρος ύπερβαίνει τους 60000 κατοίκους.

Εισβολή χρυσαλίδων. Κατά την 10ην και 11ην Ίουλίου ε. ε. ή μεταξυ των νήσων Chansey και Granville θαλασσίκα έκτασι; κατεκαλύθη κυριολεκτικώς από νέφη όλωσ χρυσαλίδων. Το γεγονός κατέστησεν γνωστόν αυτόπται θαλασσοπόροι, ών ο πλοίαρχος περιέγραψεν αυτό ως εξής:

«Αί λευκαί χρυσαλίδες ήσαν άναριθμητοι, ως αι νιφάδες τής χιόνος, και αίφνης ένομίσαμεν ότι εύρισκόμεθα έν τω μέσω σίφωνος, καθότι κατά τινας στιγμάς αι πληθύεις των ήσαν συμπαγέστεραι, παρέχουσαι την θέαν χαλαζής. Πέραν τής Chansey αι ομάδες των ήσαν όλωσ σπαραδικαί. Πολλάριθμοι εξ αυτών έπιπτον εις την θάλασσαν, προσπαθούσαι πάντοτε ν'άνεγερθώσιν, ένω ο εκ τής ξηρής πλέον ανατολικός άνεμος τας ώλεε διαρκώς προς το ανοικτόν πέλαγος.

Παρετήρησα μακρόθεν, προσθέτει ο γράφων τα άνωτέρω έν ευρωπαϊκώ περιδικώ, ότι κατά την 10ην Ιουλίου ν. ή ή θλιμασκα εκείνη έφαινετο πράγματι κεκαλυμμένη κατά τόπους υπό ευρέων λευκών πεπλωμάτων άκανονίστου σχήματος, όμοίων δε προς σχηματιζομένην μόλις λευκήν ήμίγλην. Έκ των περιγραφών δε τούτων κατόπιν ένόησα ότι έπρόκειτο ουχί περί ήμίγλης άλλά περί λευκών χρυσαλίδων εκ του είδους των λεγομένων περιίδων, άτινες άγνωστον πόθεν προήρχετο και πού απέληξαν ώθύόμεναι υπό τής φορβής των άνέμων.»

Περίεργον δένδρον. Είς την Κεντρικήν Ίνδιαν ύπάρχει περίεργον δένδρον, το όποτον κινεί την έκπληξιν όλων των έπιστημόνων. Τα φύλλα του είναι πλήρη ήλεκτρισμού και όστι; τά έγγίση αιθάνεται εις το σώμα του βίαιόν τινα μόνον. Έχει δε και επίρρασιν επί τής μαγνητικής βελόνης, την όποιαν δυναται να επηρεάση εξ άποστάσεως έβδομηκοντα πιδών. Η ήλεκτρική δύναμις του δένδρου ποικίλλει ανάλογως των ώρών τής ήμέρας και είναι ισχυροτάτη μεν το μεσημέρι, άσθενεστάτη δε τά μεσάνυκτα. Τα πτηνά και τά έρτομα ουδέποτε το πλησιάζουν, και όταν ο καιρός είναι ύγρός, ή ήλεκτρική ιλιθότης του εκλείπει.

Το κάλι του Ναπολεόντος. Το τηλεσκόπιον, το όποτον συνέθιξε να φέρη μαζί του ο Μέγας Ναπολέων κατά τας διαφόρους έκστρατείας του, άνεκαλύθη εσχάτως εις τας χείρας ενός κατοίκου του Γρίνου. Επ' αυτου είναι χαραγμένα αι λέξεις: «Ναπολέων Α' Αυτοκράτωρ», και φυλάσσεται έντός μικρής θήκης εκ βελούδου, φερούσης τά οικότημα τής βασιλείας τής Βυρτεμβέργης Όλγας. Μετά την πανωλεθρίαν του Βατερλώ, ο Ναπολέων το έγκατέλειψεν επί του πεδίου τής μάχης, εις τόν σურτην τής σκηνης του, εύρέθη δε από ένα Γάλλον λοχίαν, όστις το έδωκε κατόπιν εις τόν σημερινόν κάτοχόν του.

Ἀπάντησις πληρωμένη, διάλογος μεταξύ ενός ἱατροῦ καὶ τοῦ πελάτου του.

— Γιατρέ μου, ἔστειλα καὶ σὲ φώναξα ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμίαν πεποιθήσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Καὶ ὁ γι-ατρός ἀπαθῶς.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, φίλε μου. Καὶ ὁ γαϊδαρός δὲν ἔχει καμμίαν πεποιθήσιν εἰς τὸν κτηνίατρον καὶ ἐν τού-τοις θεραπεύεται!

ΚΥΡΙΑ ΣΥΝΙΟΣΟΓΛΟΥ

Μετὰ πολλῆς χαρῆς ἀναγράφωμεν τὴν τελείως πλέον συν-τελεσθεῖσαν ἀναρρώσιν τῆς εὐγενεστάτης δεσποίνης κυρίας Εὐλαμπίας Σ. Συνιόσογλου ἐφέντη πρὸς χαρὰν τῆς ὁμογε-νοῦς κοινωνίας, ἐν ᾗ τὸσον βαθείας ἀπέκτησε τὰς ρίζας ἢ εὐγενῆς καὶ εὐεργετικωτάτης οἰκογένειας. Οὐδεὶς βεβαίως ἀ-γνωεὶ τὰς πολλὰς δωρεὰς τῆς Α. Ε. τοῦ κ. Σ. Συνιόσογλου ἐφέντη εἰς τὸ ἐν Ζιντζιβέρε ὄργανοτροφεῖον, τὴν ἐσχάτως πλουσίαν δωρεὰν εἰς τὴν κοινότητα Διπλοκονίου, κ.τ.λ. Καὶ ἤδη δὲ ἡ εὐεργετικὴ δέσπαινα ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει αὐ-τῆς ἐπιστέφει τὰς ἄχρις ὥρας γενομένας εὐεργεσίας διὰ δω-ρεὰς ἐκ 300 λιρῶν εἰς τὸ ἐν Καισαρείᾳ ὄργανοτροφεῖον. Τοιαῦται πράξεις ἀνώτεραί παντός ἐπαίνου, οὐδόλως ἔχου-σιν ἀνάγκην τῶν σχολίων τοῦ τύπου, ἔνα ἐξαρθῶσιν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κοινοῦ, ἀλλ' ἀφ' ἐαυτῶν διαλάμπουσαι, ἐπι-βάλλονται εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ, προκαλοῦσαι τὴν ἐνδόμυχον καὶ ἀένναον αὐτοῦ εὐγνω-μοσύνην.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Λίαν ἀσμένως ἀναγράφωμεν τοὺς ἄρτι τελεσθέντας ἐν τῷ ἐν Ξηροκρήνην μεγάρῳ τῆς Α. Ε. τοῦ κ. Ἀλεξ. Καραθεο-δωρῆ πασᾶ ἀρραβῶνας τῆς τιάρτης αὐτοῦ θυγατρὸς, δε-σποινίδος Ρωζάνης μετὰ τοῦ κ. Ἀνδρέου Κ. Μαυρομάτη, γόνου τῆς ἐν Μερσίνην ἐγκατεστημένης γνωστοτάτης δια-πρεπῆς οἰκογενείας, κοσμομένου ὑπὸ λαμπρᾶς μορφώσεως.

Αἱ Χάριτες καὶ αἱ Μοῦσαι, αἱ μειδιῶσαι θεότητες τοῦ ἔαρος καὶ τῆς ἡβῆς, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ κά-λους καὶ ὅλων τῶν ἐρατεινῶν θελήτηρων τῆς ζωῆς, ἔρρα-ναν πλουσίως τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τὰ ροδαλά των ἄνθη, τὰ νεαρὰ τῶν μελλονύμφων μέτωπα, ἢ δὲ αἰγλήσασα Μοῖρα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας τοῦς ἤνιξε στοργικῶς τὰς ἀγκάλας τῆς. Διότι ὅλα τὰ θελήητρα τῆς ζωῆς, χάρις, νεότης, ἀριστοκρατία καὶ μόρφωσις συγχυκλοῦνται περὶ τὰ νεαρὰ ταῦτα μέτωπα, πλέκουσαι ἀγλαδὸν καὶ μυρόβλητον στέμμα, εἰς ὃ ἔρχεται ἡδὴ ὅπως προσθέσει ὀχρυσόπτερος βεῖς τὰ οὐράνια ρόδα του. Εἶθε τὰ ρόδα ταῦτα μηδέποτε νὰ χωριάσων, ἀλλ' ἀμάραντα ν' ἀναβάλλωσιν ἐσχαί ὅλα ποι-ησις καὶ ὀρόσος καὶ μῦρον!

Κυρία ἀρίστη, καὶ λίαν εὐπολήπτου οἰκογενείας καὶ καλ-λίστη μητέρα, ζητεῖ νέους ἢ παιδία ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ τῶν προαστείων τῆς πρωτεύουσῆς, φοιτῶντας εἰς τὰς σχολὰς τοῦ Πέραν, ὡς οἰκοτρόφου ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς. Παρέχει τροφήν καὶ ὕπνον, κατὰ βούλησιν, ἀντὶ συμφερούσων τιμῶν.

Περιποίησις ἀρίστη, μητρικὴ ἐπίβλεψις.
Ἡ Βοσπορίς, συιστᾷ θερμῶς τὴν ἀξιότιμον ταύτην κυρίαν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ἀξιότιμε κύριε.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλωμεν Ἐμὴν ὅτι συ-νεστήσαμεν ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν:

ΙΩΑΝ. Π. ΣΤ. ΙΩΑΝΝΑΝΗΣ & ΣΙΑ
ἐταιρείαν σκοποῦσαν τὴν πώλησιν εἰδῶν ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙ-ΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ, ἧτοι: χάρτου ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιότητων, ὅλης γραφικῆς ποικίλης, εἰδῶν γραφείου ἐν πλουσιωτάτῃ συλλογῇ, καταστήχων καὶ λογιστικῶν ἐν γέ-νει βιβλίων, ἡμερολογίων, λευκωμάτων, δώρων διαφόρων κτλ, κτλ ἀπάντων ἐν συλλογῇ, ἀφθόνῳ καὶ πλουσίᾳ, διδα-κτικῶν βιβλίων, Ἐκκλησιαστικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Λεξι-κῶν, Μυθιστορημάτων, Χαρτῶν καὶ λοιπῶν.

Πρὸς τούτοις τὸ ἡμέτερον κατάστημα θέλει ἀναλαμβάνει παραγγελίας καλλιτεχνικωτάτης ἐκτυπώσεως ἐπισκεπτη-ρίων, προσκλητηρίων, ἀγγελτηρίων παντός εἶδους ἐν τοῦς μᾶλλον εὐφήμοις οἰκίαις, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἐγγραφὴν συνδρο-μητῶν εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ Ἑλληνικὰ τε καὶ ξένα.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι θέλετε εὐαρεστηθῆναι νὰ μᾶς τιμήσητε διὰ τῆς ἡμετέρας ἐμπιστοσύνης παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἀξιο-τιμε κύριε, ὅπως εὐχαριστούμενοι λάβητε ὑπὸ σημείωσιν τὰς κάτωθι ὑπογραφὰς μας καὶ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, μεθ' ὧν διατε-λοῦμεν πρόθυμοι.

Λεωνίδας Κωνσ. Ἀλιεύς θὰ υπογράφη
Ἰωάν. Π. Σ. Ἰωαννίδης & Σα
Ἰωάν. Π. Στ. Ἰωαννίδης
Ἰωάν. Π. Στ. Ἰωαννίδης & Σας

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Καρπενήσιον, Δ. Π. Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Εὐ-χαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφετε. Προσεχῶς θὰ σᾶς ἀπαντή-σωμεν ἐν ἐκτάσει. Σμύρνην. Σ. Σ. Ἐπιστολήν σας μετ' ἐ-πισταλέντων ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν, προσεχῶς θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἐν ἐκτάσει. Ἀθήμων. Κ. Β. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σάμου-Βαθύ. Ε. Σ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἀγ-γεῖα ἐδημ.σιεῖθη. Βοστίνην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἀθῆνας. Ε. Α. Ἐπιστόλιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφετε. Ἄμισόν. Α. Μ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Προσεχῶς θὰ λάβητε ἐκτενῆ ἀπάντησιν. Σινώπη Α. Τ. Ἐπιστολή σας, ἐλήφθη. Προσεχῶς θὰ σᾶς γράψωμεν λε-πτομερῶς.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.
Κουρσὺν-Σὰν ἀριθ. 3

Ἐπωφεληθῆτε
τῆς εὐκαιρίας
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ 31 ΗΜΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Ν. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

—Ἐν Κουλέ-κίποῦ κάτωθεν τῶν ἀπικρατημένων Ζαχάρωφ ἀριθ.—4

Προτιθέμενος ν' ἀνοίξω κατ' αὐτὰς νέον ὑποκατάστημα ἐν Πέραν πρὸς εὐκολίαν τῶν πελατῶν μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλω εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατεῖάν μου καὶ τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὅτι ἀπὸ τῆς 6ης ἰουλίου προβαίνω εἰς ἐκκαθάρισιν τοῦ ὑλικοῦ τοῦ καταστήματός μου, παρέχων οὕτως ἑκτα-κτον εὐκαιρίαν εὐθηνῆς καὶ ἐκλεκτῆς προμηθείας εἰς τοὺς θέλοντας νὰ τιμήσωσι τὸ κατάστημά μου. Ἡ ἐκκαθάρισις θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 31 ἡμέρας.

Ὅ κάτωθι κατάλογος ποιότητων καὶ τιμῶν ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ εἰς τοὺς ἀξιότιμους ἡμῶν πελάτας τὴν ἀπίστευτον εὐθηνίαν τῆς ἐκκαθάρσεως τοῦ καταστήματος ἡμῶν, περὶ δὲ τῆς ἐκλεκτικωτάτης ποιό-τητος τῶν ἐμπορευμάτων μας παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐχρηστηθῶσι νὰ πεισθῶσι δι' ἀπλῆς ἐ-πισκέψεως.

Μπασμάδες Γρ. 4 καὶ ἄνω, Μπατίστες γρ. 1 1/4 κ. ἄ. Κρετόνια γρ. 1 1/4 κ. ἄ. Λινὰ δι' ἐ-μπροσθέτες γρ. 1 3/4 κ. ἄ. Λινὰ διὰ στρώματα γρ. 2 1/2 κ. ἄ. Λινὰ διὰ σκεπάσματα γρ. 2 1/2 κ. ἄ. Μουαρέδες διὰ φοῦστες γρ. 4 κ. ἄ. Ντόκ διὰ φορεσιαῖς παιδιῶν γρ. 2 κ. ἄ. Ντόκ διὰ φου-στάνια γρ. 2 κ. ἄ. Πικέδες διὰ φουστάνια γρ. 2 1/4 κ. ἄ. Μάλλινα Ἐταμίρ φουστάνια γρ. 4 κ. ἄ. Μάλλινα Βιγγὸν φουστάνια γρ. 3 κ. ἄ. Μαῦρα μετὲ σατὲν δὲ Λινὸν γρ. 41 κ. ἄ. Πορζέ-δες ὅλα τὰ χρώματα γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Ταφιάδες ὅλα τὰ χρώματα 6 1/2 κ. ἄ. Σοὰ ἐκροῦ γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Μεταξωτὰ φανταζὶ διὰ βλοῦζες γρ. 4 1/2 κ. ἄ. Μιρταπό.ι. μεγ. τόπ. 56 πήχ. γρ. 65 κ. ἄ. Ἀμερικάνικα τόπια γρ. 35 κ. ἄ. Πετσέταις λιγὲς ἢ δωδεκάς γρ 15 κ. ἄ. Τραπεζομάνδ. με 6 πε-τσέτες γρ. 20 κ. ἄ. Τραπεζομάνδ. με 42 πετσέτες γρ. 30 κ. ἄ. Τραπεζοσκεπάσματα. γρ. 10 κ. ἄ. Στόφες δι' ἐπιπλοστρ. δύο πήχ. φάρδος γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Τού.λια διὰ μπερτέδες Μουσαμάδ. ἔτοιμοι διὰ τραπέζια γρ. 9 κ. ἄ. Μουσαμάδ. πατώματος γρ. 5 κ. ἄ. Μουσαμάδ. διὰ θέσεις γρ. 1 1/2 κ. ἄ. Στόρια ἔτοιμα με μηχανὰς γρ. 6 κ. ἄ. Στόρια ἔτοιμα με ἀντρετὲ ταντέ.ι. γρ 10 κ. ἄ. Κορσέδες γρ. 5 κ. ἄ. Κουβέρτες πικεδένιες γρ. 16 1/2 κ. ἄ.

Εἶδη πένθημα
Μπασμά μαῦρο 1 1/4. Μαῦρο Βιγγὸν 3 Μαῦρο Φου.ι. 4. Κρέπ ἀγγ.λαι 3 1/2.
Καὶ πλεῖστα ἄλλα εἶδη ἀρίστης ἐκλογῆς

ΣΗΜ.—Ἐφιστώμεν τὴν προσοχὴν τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ εἰς τὸν τοῦ καταστή-ματος ἀριθμ. 4, ὅπως μὴ, παραπλανώμενον ἐξαπατάται ὑπὸ ἄλλων συναδελφῶν, οὔτινες δὲν δύνανται νὰ παρουσιάσωσι τὰ ἴδια εἶδη εἰς τὰς αὐτὰς τιμάς.